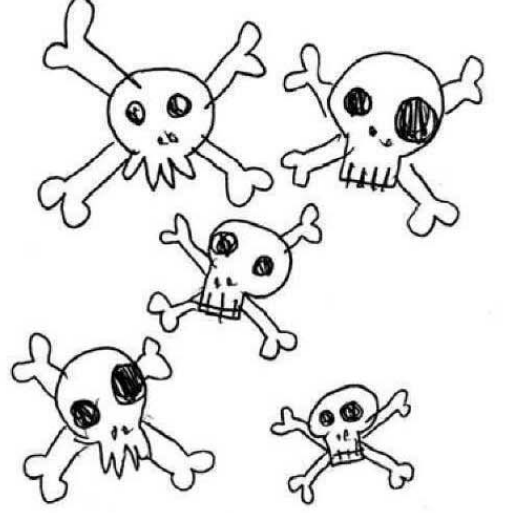
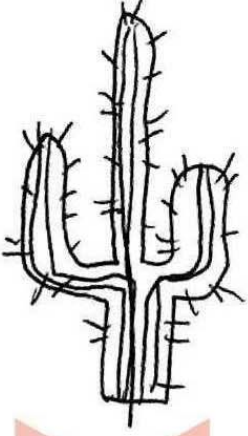

Savulun zorbalar, Ejder Çocuk geliyor!

Yazan: Olcay Mağden Ünal

Ejder Çocuk

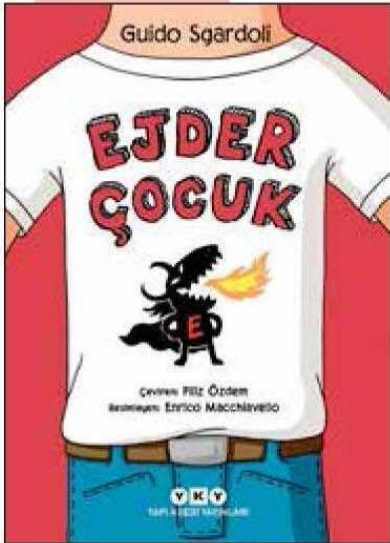
Guido Sgardoli

Resimleyen: Enrico Macchiavello

Türkçeleştiren: Filiz Özdem

Yapı Kredi Yayınları, 242 sayfa

Yüreklermize korku salan insanlar dibimizde öyle birdenbire, topraktan fıskıran yabancı ot misali bitivermezler. Onları bizler yaratırız...

Görünmezliğin neden bir süper kahraman özelliği olduğunu anlayamıyorum. Bana daha çok saklanıp gizlenme ve insanların o çokbilmiş ve durmaksızın yargılayan bakışlarından uzakta kalma niyetindekilerin ulaşmak isteyecekleri bir Nirvana gibi geliyor. Bir nevi manevi kurtuluş hali... Eninde sonunda gözünden lazer ışınları saçıp kafaya estiği gibi fırtınalar çıkarmakla bir değil, bunu kabul edelim. Görünmez olma derdine düşen kişi gösterişi değil, kendi içine dönüşü, mümkünse kimseyle muhatap olmamayı seçmiştir. Tamam, belki çilekeş bir derviş değil sözünü ettiğim, ama yine de altında felsefesi olan bir arayıştır görünmezlik.

Maks da işte bu derin anlamın peşinde bir çocuk. Görünmez olmak isteyen bir kahraman, öyle süper güçleri olan biri değil, bir *kitap* kahramanı. İtalyan yazar Guido Sgardoli'nin *Ejder Çocuk* kitabının dertlisi. Çıkıntılarla dolu bir omurga, koltuk değneği, işitme cihazı, gözlük ve de diş telleri. Baş etmesi gereken sadece bu kadarı olsa keşke, ama hayır savaşmak zorunda kaldığı

daha büyük ve önemli ve de baş belası meseleler var: İnsan şekline bürünmüş sorun yumakları, çocuk ya da yetişkin fark etmeksizin acımasızlıkla yoğrulmuş bedenler, zorbalar, zalimler, gaddarlar, kabadayılar. Ve bunların hiçbiri tarihin tozlu sayfalarından çıkıp gelmiş ya da hemen yakınlardaki bir ülkeye musallat olmuş diktatörler değiller veya katil, canı yahut habisin biri. Hayır, bu acımasızlar Maks'ın sınıf arkadaşları ve hatta öğretmenleri. Her gün, her dakika maruz kaldığı bakışlar, alay etmeler, toplu dışlayışlar. Sırf doğuştan gelen bazı engelleri var diye, sırf görüntüsü diğerlerine benzemediğinden, sırf sıradan biri olmadığı için, sırf düzenin kafasını fabrika ayarlarına takmış olması sebebiyle. Maks da işte bu nedenle, normalden kat kat daha fazla görüldüğü için, görünmez olmayı deniyor. Aslında tek derdi onu kendi haline bırakmaları, zaten okul yeterince sıkıcı ve dersler de daha beterken bir de insan engeliyle uğraşmamak.

Tüm bu aşağılanmayla dolu, karabasan gibi üzerine çöken günlerden birinde Maks'ın hayatına yeni kavramlar girer: Heyecan, merak ve genelde bunlarla aynı pakette sunulan bir yaşama bağlılık, yeni doğan günü ipe çekme ve de keyif. Bir gün öğretmenler odasındaki çöpün içinde adı Ejder Çocuk olan bir çizgi roman bulur. Ancak bu öyle gazetecilerde satılan, ünlü süper kahramanların hikâyelerini anlatan rengârenk kuşe kâğıda basılı olanlardan değil. Muhtemelen Maks'ın her gün karşılaştığı birilerinin elinden çıkmış, son derece sıra dışı çizimlere sahip bir çalışma; bildiğimiz defter kâğıdına kurşun kalemle karalananlardan. Üstelik anlattığı akıl almaz maceraların devamı da gelir, Maks her gün yanından geçtiği bir duvarın deliğinde durmadan yeni serüvenlerle karşılaşır. Tüm bunlar bir tesadüf müdür, yoksa Ejder Çocuk'un çizeri herkesin sırtını çevirdiği bu çocukla iletişim kurmaya mı çalışıyordu? Böylece Maks kendine görünmez olmak dışında bir amaç edinir: Etrafındaki bütün zorbaların hakkından gelen, dürüstlük timsali, ejderha maskeli süper kahramanının yaratıcısını bulmak, onun nefes kesen hikâyesinin peşine düşmek.

KİMSE "HANİ BANA?" DİYEMEMİŞ

Yüreklermize korku salan insanlar dibimizde öyle birdenbire, topraktan fıskıran yabani ot misali bitivermezler. Onları bizler yaratırız, kabul etmemek için kulaklarımızı tıkayıp bas bas bağırsak da klavyelerin üzerinde laf yetiştirmeye yarayan parmaklarımızın bu işte payı vardır. Biri dışlar, biri aşağılar,

biri ötekileştirir, biri kulağını tıkar ve sonunda el birliğiyle şekillendirdiğimiz diğeri de afiyetle yer. Kimsenin "Hani bana?" diyecek hali kalmaz. Sgardoli'nin yarattığı dünyanın Maks'ı ve etrafındaki, içinde yetişkinlerin de bulunduğu bu acımasız topluluğu da bunun bir örneğidir. Her ne kadar yazarın eğlenceli dili sayesinde okurun gözünün önüne korkunç bir tablo gelmesi mümkün olmasa da Maks vücudunda büyük sorunlar taşıyan bir çocuktur. Ancak küçük yaşına rağmen asıl baş etmeye çalıştığı durum bu zorluklar yerine çevresiyle olan münasebetidir. Görüntüsünden hoşlanmayan kendisi olduğu için değil, başkaları onu öyle görmekten huzursuz olduğundan görünmez olmayı diler. Çünkü toplum hastalığa çare aramaktansa hastayı yok etmeye meyillidir.

Ejder Çocuk, altında yatan bu can sıkıcı hakikati bir kenara bırakırsak yazarın dili, tasarımın farklılığı ve kullanılan fontlar ve de çizimlerin hareketliliğiyle hoş vakit geçirmeyi garanti eden bir kitap. Baştan sona bir maceranın söz konusu olduğu, sadece yazarın satırlarıyla değil aynı zamanda Enrico Macchiavello'nun çizgileriyle de okura yansıtılmış. Özellikle Ejder Çocuk'un serüvenlerini anlatan çizgi roman sayfaları hem ayrı bir okuma keyfi katmış hem de öykünün genelini tekdüzelikten çıkarmış. Maks'ın günlüğü olarak tasarlanmış kitapta tatlı niyetine iki de gönderme var: Biri *Oz Büyücüsü* hikâyesi ki olay örgüsü içerisinde önemli bir yeri var, diğeri de Harper Lee'nin *Bülbülü Öldürmek* kitabı. Yazar her ikisine de cesaretin tanımını yapmak için başvuruyor. Bu hoş karşılaşma çocuk okurlara benim aldığım tadı verir mi emin değilim ama yine de sevimli bir detay olduğunu atlayamayacağım.

Son olarak kitabın Türkçe baskısında redaksiyona biraz daha fazla özen gösterilebilirdi. İnsan arka kapağında on dokuz liralık bir etiket fiyatı gördüğü kitapta; görselinin üstüne yazı basılmış bir ayraç, kullanılan fonta uydurulmamış bir yumuşak g, maddeler halinde sıralanmış cümleler arasında ses ve yüklem uyumsuzluğu ve de bariz bir şekilde dayı olması gereken yerde amca kelimesini görünce ister istemez bir buruluyor tabii. ■

Dilin edebi niteliği ★★★★★☆

Kurgunun özgünlüğü ve tutarlılığı ★★★★★☆

Çizimlerin ifade gücü ★★★★★☆

Kapak tasarımı ve baskı kalitesi ★★★★★☆

Redaksiyonun titizliği ★★★★★☆